ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LÉO MARNIER

Ο ΞΥΛΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Δ... Δὲν ἔχει !.. Τὴν πρώτη μποκάλα, εἴπαμε, πὼς θὰ τὴν κεράσω ἐγώ !..., εἶπεν ὁ κ. Μπλανσάρ, ὁ γέρος φίλος μας, θγάζοντας τὸ πορτοφόλι του.

Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δὲν φέραμε ἀντίρρησι. Ὁ κ. Μπλανσὰρ εἶχε κέφι· κεῖνο τὸ θράδυ. Νάταν τὸ κρασὶ ποὺ τοῦχε δώσει αὐτὸ τὸ κέφι ; Νάταν ἡ εὐχάριστη συντροφιά ; Αὐτὸν τὸ διαβολάνθρωπο δὲν μποροῦσε νὰ τὸν καταλάθῃ κανένας ποτέ... Ἄλλοτε ἐρχόταν στὴ συντροφιά μας κι' ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες ἀμίλητος καὶ καπουσφασμένος σὲ μιὰ γωνιά. Ἄλλοτε πάλι,— ὅπως κι' ἀπόψε—ἐρχόταν ἀκάθεστος στὴν παρέα μας, κι' ἄρχιζε νὰ μᾶς διηγεῖται διάφορες περιπέτειες τοῦ ἀστυνομικοῦ του σταθμοῦ.

Καὶ τί δὲν εἶχε νὰ μᾶς διηγηθῇ, ἄλλοστε... Ἑξακοσιέντε χρόνια ἀστυνομικῆς ζωῆς !... Δὲν ἦταν παῖξε-γέλασε...

Ἤξερε πόσο τὸν ἀγαπούσαμε καὶ τὸν σεβόμαστε ὅλοι. Ἀρχάριοι τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀκούγαμε μὲ προσοχὴ ὅσα μᾶς ἔλεγε, γιατὶ ξέραμε πὼς θὰ θγαίναμε πάντα κερδισμένοι. Γιατὶ ὁ Μπλανσὰρ ἐπὶ εἰκοσιέντε χρόνια ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἀπάχηδων τοῦ Παρισιοῦ.

— Ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ πρῶτος Γάλλος ντετεκτίβ ! συνήθιζε νὰ λέῃ μὲ στόμφο ὁ φίλος μας. Πρὶν ἀπὸ μένα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν... δημόσιοι ὑπάλληλοι μονάχα !...

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἤτανε παντοῦ ὁμολογούμενο ὅτι ὁ Μπλανσὰρ ἦταν ὁ πρῶτος στὴ Γαλλία ποὺ εἶχεν ἀναγάγει τὸ ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα σὲ πραγματικὴ συγχρονισμένη ἐπιστήμη.

— Κάτι ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω ὅμως, κ. Μπλανσάρ... τοῦ εἶπα ὅταν τὸ γκαρσόνι τοῦ κέντρου μᾶς ἔφερε τὴ δεύτερη μποκάλα.

— Λέγε...

— Νά... εἶνε καιρὸς τώρα ποὺ τὄχω παρατηρήσει... Πρὶν ποὺ ἀνοίξατε τὸ πορτοφόλι σας, εἶδα μέσα ἕναν ξύλινο σταυρό.. Ἔχω προσέξει πὼς τὸν σταυρὸ αὐτόν, ποὺ δὲν μοῦ φάνηκε νἄχῃ καμμιὰν ἐξαιρετικὴ ἀξία, δὲν τὸν ἀποχωρίζεστε ποτέ... Δὲν σᾶς ξέρω γιὰ τόσο θρῆσκο ἄνθρωπο... Ὥστε ;...

— Ὥστε, φαντάστηκες πὼς ὁ σταυρὸς αὐτὸς θάναι συνδεδεμένος μὲ καμμιὰν ἱστοριοῦλα, ἔ ; εἶπεν ὁ κ. Μπλανσὰρ γελῶντας.

— Τ' ὁμολογῶ... Κι' ἂν θέλετε μᾶς τὴ διηγόσαστε.

— Ἔ, λοιπόν... δὲν ἔπεσες ἔξω, φίλε μου ! εἶπεν ὁ Μπλανσάρ. Ὁ σταυρὸς αὐτός, ὁ ἁπλούστατος, ὁ κοινότατος σταυρός, συνδέεται μὲ τὴν πιὸ συγκινητικὴ ἀνάμνησι τῆς ζωῆς μου... Μὲ τὴν πρώτη ἀστυνομική μου «ὑπόθεσι»... Μὲ τὴν πρώτη μου ἐπιτυχία...

Γέμισε κατόπιν τὸ ποτῆρι του κρασί, κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τεντώσαμε τ' αὐτιά μας...

* * *

— Θάμουν τότε... μικρότερος κι' ἀπ' τὸν μικρότερο ἀπὸ σᾶς ! ἄρχισεν ὁ κ. Μπλανσάρ. Δὲν εἶχα πάνω ἀπὸ τέσσερις-πέντε μῆνες στὴν Ἀσφάλεια. Ἐργαζόμουν ἀκόμα στὰ γραφεῖα, κι' ἕνα ἦταν τὸ μαράζι μου : νὰ τύχῃ νὰ μοῦ ἀνατεθῇ καμμιὰ σοβαρὰ ὑπόθεσι, ἡ ἀνακάλυψις, π.χ. καμμιᾶς μυστηριώδους κλοπῆς, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐπιδείξω τὶς ἱκανότητές μου, νὰ θέσω σ' ἐφαρμογὴ τὶς μελέτες μου. Ἤμουν βέβαιος πὼς ἂν μοῦ παρουσιαζόταν καμμιὰ τέτοια εὐκαιρία, θὰ κατόρθωνα ἀμέσως νὰ γίνω ὁ Σέρλοκ Χόλμς τῆς Γαλλίας !... Ἔ, εἶχα τότε φουσκωμένα μυαλά... Νειᾶτα, βλέπεις...

— Καὶ μήτως δὲν γίνατε ὁ διασημότερος ἀστυνομικὸς τῆς ἐποχῆς σας; τὸν διέκοψε ἕνας ἀπ' τὴ συντροφιά μας.

Ὁ κ. Μπλανσὰρ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε.

— Ἂς εἶνε..., εἶπε. Ἡ εὐκαιρία ποὺ περίμενα, δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Ὁ διευθυντής μου, ὁ κ. Γκυσσάρ...

— Ὁ περίφημος Γκυσσάρ..., εἴπαμε ὅλοι μας.

— Ναί... Σ' αὐτὸν μαθήτευα... Ὁ κ. Γκυσσάρ, λοιπόν, μ' ἐκάλεσε ἕνα πρωὶ καὶ μοῦπε:

— Ἄκουσε δῶ, Μπλανσάρ... Σήμερα στὰ χαράμματα, ἔγινε ἕνα ἔγκλημα... Ἕνας νέος μπῆκε σ' ἕνα μαγαζὶ γιὰ νὰ κλέψῃ. Ὁ καταστηματάρχης ὅμως ποὺ καθόταν στὸ ἐπάνω πάτωμα, τὸν ἄκουσε καὶ κατέθηκε στὸ μαγαζί του... Ὁ κλέφτης τότε, τοῦ ἐπετέθη μ' ἕνα σιδερένιο ἐργαλεῖο, τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔρριξε κάτω ἀναίσθητο... Ἔκλεψε ὕστερα ὅ,τι βρῆκε στὸ ταμεῖο—δυὸ χιλιόφραγκα, μερικὲς γαζέττες καὶ κάτι οἰκογενειακὰ κοσμήματα καὶ τὄσκασε !... Ὁ καταστηματάρχης πέθανε ἀπ' τὰ τραύματά του, ἐνῶ τὸν μεταφέρανε σὲ μιὰ γειτονικὴ κλινική. Προηγουμένως ὅμως, ἐπρόφτασε κι' ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κακούργου: ἦταν ἕνας νέος λεπτός, καστανός, μὲ γαλανὰ μάτια.. Ἐμπρός, λοιπόν... Αὔριο, τέτοια ὥρα τὸ πολύ, ἐννοῶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς δεμένο ! Πάρε ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως «ἐν λευκῷ» μαζύ σου, καὶ... ὁ Θεὸς βοηθός'...

Συγκινημένος, εὐχαριστήσα τὸν διευθυντή μου γιὰ τὴν λεπτὴ ἀποστολὴ ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, τοῦ εἶπα.

Ὁ κ. Γκυσσὰρ χαμογέλασε. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ πῆρε κάτι ἀπὸ μέσα.

— Νά... πάρε κ' αὐτὸ ἐδῶ, μοῦ εἶπε δίνοντάς μου στὸ χέρι ἕναν ξύλινο μικρὸ σταυρὸ—αὐτὸν ποὺ εἴδατε προηγουμένως.— Μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσῃ... Μοῦ τὸν ἔφεραν ἀπὸ τὴ Λουρντ. Πήγαινε τώρα... Καλὴ ἐπιτυχία..

* * *

Ἡ ὑπόθεσις ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ προϊστάμενός μου δὲν παρουσίαζε καὶ τόσες εὐκολίες. Στοιχεῖο, στὸ ἀποῖον νὰ μπορῶ νὰ βασιστῶ, δὲν ὑπῆρχε κανένα. Ὅσο γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δολοφόνου;... Ἀλλοίμονο ἂν ἄρχιζα νὰ ὑποψιάζωμαι ὅλους τοὺς λεπτούς, τοὺς καστανοὺς καὶ τοὺς γαλανοὺς νέους !...

— Κι' ὅμως θὰ πετύχω ! Πρέπει νὰ πετύχω ! ἔλεγα μέσα μου...

Ἐπῆγα πρῶτα στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ μαγαζιοῦ ὅπου εἶχε λάθει χώραν ἡ ἐπίθεσις, βασίλευε μεγάλη ἀκαταστασία.. Καρέκλες ριγμένες κάτω, ἔπιπλα ἀνατοδογυρισμένα... Κι' ὡστόσο, ὅσο κι' ἂν ἔψαξα παντοῦ, τίποτα δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ ποὺ νὰ μὲ θάλῃ στὰ ἴχνη τοῦ δράστου... Ἑτοιμαζόμουνα νὰ φύγω ἄπρακτος, ὅταν τὸ μάτι μου ἐπῆρε, σὲ μιὰ γωνιά, ἕνα κομματάκι χαρτί, τσαλακωμένο... Ἔσκυψα καὶ τὸ σήκωσα. Ἦταν ἕνα ἢ μᾶλλον μισὸ εἰσιτήριο. Τὸ μισὸ ἀπόκομμα ἑνὸς εἰσιτηρίου ἀλλὲ-ρετοὺρ γιὰ τὸ Σατὼ—Τιερρύ... Πάνω στὴν πάλη, φαίνεται, θἄχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ δολοφόνου. Ὥστε... Ὥστε δὲν ἦταν παριζιάνος ὁ κακοῦργος... Εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὸ Σατὼ—Τιερρὺ καὶ ἀσφαλῶς ὕστερ' ἀπ' τὸ κακούργημά του θὰ φρόντιζε νὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ...

Πήδησα λοιπὸν σ' ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ τὸν προλάβω κι' ἔτρεξα στὸ σταθμό.

— Τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Σατὼ—Τιερρύ, μοῦπεν ὁ σταθμάρχης, θὰ φύγῃ σ' ἕνα τέταρτο.

Ἀνέτνευσα. Ὁ ληστής, ἤμουν βέβαιος, θὰ γύριζε πίσω στὸ σπίτι του μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο... Διάβολε ! Κουτὸς ἦταν νὰ μείνῃ στὸ Παρίσι ;... Κάθησα λοιπὸν στὸ μπὰρ τοῦ σταθμοῦ καὶ περίμενα τὸ τραῖνο καὶ νὰ ἐξετάσω ποιοὶ ἐπιβάτες θ' ἀνέβαιναν σ' αὐτό.

Ἀλλοίμονο ὅμως ! Ὅταν ἔφτασε τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ δὲν ἀνέθηκαν σ' αὐτὸ παρὰ δυὸ ἐγγλέζες, ἕνας ἀββᾶς κ' ἕνας ἀξιωματικός... Μπῆκαν κι' οἱ τέσσερες σ' ἕνα ὁαγόνι πρώτης θέσεως. Ἀπελπισμένος, ἀνέθηκα κ' ἐγώ...

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε... Δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα πειὰ νὰ ἐμφανιστῇ ὁ δολοφόνος...

Ἐκάθησα στὴν ἄκρη τοῦ καναπὲ κι' ἄρχισα νὰ περιεργάζωμαι τοὺς συνταξειδιῶτες μου. Ἡ ἀγγλίδες δὲν φαινόντουσαν ὕποπτες. Ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ἐξηντάχρης, τοὐλάχιστον, μὲ μπογιατισμένο, κατάμαυρο μουστάκι καὶ μὲ ψαρὰ μαλλιά... Ὁ νεαρὸς ἀββᾶς... ἀλλὰ ναί, καλέ... Ἦταν καστανός... Εἶχε μάτια γαλανά... Ἦταν λεπτός σὰν κορίτσι !... Μήτως ;... Θεέ μου !... Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, τί νὰ σκεφτῶ... Μπορεῖ, βέβαια, νἦταν ὁ δολοφόνος μεταμφιεσμένος... Ἀλλὰ ἂν ἦταν πραγματικὸς ἀββᾶς ;...

Προσπάθησα νὰ τοῦ πάσω κουβέντα. Εἶχε ἀνοίξει ἕνα εὐαγγέλιο καὶ διάβαζε—ἢ μᾶλλον ἔκανε πὼς διαβάζει. Κι' οὔτε μοῦ ἀπάντησε κάν...

Σηκώθηκα καὶ θγῆκα στὸ διάδρομο... Ἡ ἀγωνία μου εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Κι' ἄξαφνα, μιὰ ἰδέα, μιὰ φωτεινὴ ἰδέα μοῦ ἦρθε.

Ἐγύρισα πρὸς τὸν ἀββᾶ, καὶ μὲ μεγάλη ἀφέλεια τοῦ εἶπα :

— Κύριε ἀββᾶ... Ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι...

Αὐτὸς σήκωσε τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο του.

— Τί θέλετε, κύριε ; μὲ ρώτησε.

— Σὰν ἱερωμένος ποὺ εἶσθε, θὰ ἔχετε πάει θέβαια σὲ κανένα προσκύνημα... Στὴ Λούρντ, π.χ....

— Ναί, ἔχω πάει... ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς μὲ κάποιαν ἀνησυχία.

— Ἤθελα λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσω... ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη... νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πληροφορία... Μοῦ χάρισαν ἕναν σταυρὸ καὶ μοῦ εἶπαν πὼς προέρχεται ἀπὸ τὴ Λούρντ... Ἐσεῖς θὰ ξέρετε... Εἶνε ξύλινος, γλυπτός, ὅπως οἱ σταυροὶ τοὺς ὁποίους κατασκευάζουν οἱ καλόγεροι τῆς Λούρντ... Εἶνε ὅμως πραγματικὸς ἢ ἀπομίμησις ;...

Συγχρόνως ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὸ ξύλινο σταυρουδάκι. Καὶ ἀφελέστατα τὸ πέταξα στὰ γόνατα τοῦ ἀββᾶ.

Ἔ, εἶνε ἀδύνατο νὰ φανταισθῆτε τὴν ἀγωνία ποὺ μὲ κυρίευσε στὸ χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου ποὺ ἀκολούθησε.

Τὸ σχέδιό μου ἦταν ἁπλούστατο. Ἁπλούστατο, σὰν τὸ αὐγὸ τοῦ

Κάθησα στὸ μπὰρ τοῦ σταθμοῦ καὶ περίμενα τὸ τραῖνο...

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΕΙΝΕ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΚΟ Ἤ ΟΧΙ ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ 13 ;

Ἡ «Λέσχη τῶν 13» τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ περίεργη ἱστορία τῆς ἱδρύσεώς της. Τὸ γεῦμα μὲ τὶς ἀπίστευτες συμπτώσεις. Ἡ περιπέτειες ἑνὸς μηχανικοῦ μὲ τὸ 13. Πῶς ἀποφάσισε ν' ἀντιδράση κατὰ τοῦ μειραίου ἀριθμοῦ. Τὸ 13.... ἐθνικὸ ἔμβλημα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ 13η λεωφόρος. Ἕνας ἀτελείωτος δημοσιογραφικὸς ἀγών.

ΙΝΕ γρουσούζικος ὁ ἀριθμὸς 13; Στὸ ἐρώτημα αὐτό, ὅλοι σχεδὸν οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀμερικανοί, γιὰ ν' ἀναφέρουμε μόνο τοὺς πολιτισμένους λαούς, ἀπαντοῦν «ναί». Τὸ 13 ἐθεωρεῖτο πάντα καὶ θὰ θεωρεῖται, πολὺ ξέρει ἐπὶ πόσον καιρὸ ἀκόμη, γρουσούζικο.

Ὡστόσο, ἐντελῶς ἀντίθετη γνώμη ἔχουν τὰ μέλη μιᾶς λέσχης τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς «Λέσχης τῶν Δεκατριῶν». Οἱ κύριοι αὐτοί, ὄχι μόνο δὲν πιστεύουν ὅτι τὸ 13 εἶνε γρουσούζικο, ἀλλ' ἀπεναντίας νομίζουν ὅτι τὸ 13 εἶνε ἐξαιρετικὰ γουρλίδικο. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς πρωτότυπης αὐτῆς λέσχης, ὑπάρχουν 13 τραπέζια, μὲ δεκατρεῖς θέσεις τὸ καθένα. Ἡ αἴθουσα ἐπίσης φωτίζεται ἀπὸ 13 ἠλεκτρικὰ πολύφωτα, καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει 13 λαμπόνια.

Πῶς ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ποιὰ περιστατικά, ἱδρύθηκε ἡ περίεργη αὐτὴ λέσχη, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶνε ν' ἀντιδράση κατὰ τῆς προλήψεως ποὺ ὑπάρχει γιὰ τὸν ἀριθμὸ 13;

Ἀκοῦστε λοιπὸν τὴν ἱστορία τῆς ἱδρύσεώς της, ἡ ὁποία εἶνε ἐξαιρετικὰ περίεργη:

Στὶς 13 Ἰουνίου 1900, τὸ ὑγειονομικὸ συμβούλιο τῆς πόλεως Κάμντεν ἔδινε τὸ ἐτήσιο γεῦμα του σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ ὑτ' ἀρ. 13 σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Ἀγορᾶς (Μάρκετ Στρήτ). Στὸ γεῦμα αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ μενοῦ περιλάμβανε 13 φαγητά, προσῆλθον 13 ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους. Ἡ περίεργες αὐτὲς συμπτώσεις τοῦ ἀριθμοῦ 13 δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν ἀντιληπτὲς ἀτ' τοὺς προσκαλεσμένους καὶ σχολιάστηκαν, φυσικά, σὲ τόνο ἀστεῖο. Ἕνας προληπτικὸς ὅμως μηχανικός, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἀτ' τοὺς καλεσμένους, κυριεύθηκε ἀπὸ τὰ πιὸ θλιβερὰ προαισθήματα. Τοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξις τοῦ δυστυχοῦς καὶ δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο ἀτ' τὸ 13.

Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα, ὁ μηχανικὸς γύριζε στὸ σπίτι του συλλογισμένος, ὅταν ἔξαφνα εἶδε ἕνα τράμ ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ παρασύρη ἕνα κοριτσάκι. Χωρὶς νὰ διστάση οὔτε στιγμή, ὥρμησε ἀμέσως πρὸς τὶς γραμμές, ἄρπαξε τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ τράβηξε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες. Τί παρατήρησε ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμή; Τὸ τράμ εἶχε ἀριθμὸ 13 καὶ τὸ κοριτσάκι, ὅταν τὸ ρώτησε πόσων χρόνων εἶνε, ἀπάντησε: «Δεκατριῶν !». Τὸ αἷμα τοῦ μηχανικοῦ πάγωσε ἀπὸ τὸν φόβο του...

Ὡστόσο, ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ νούμερο 13 δὲν τοῦ εἶχε φέρει γρουσουζιά. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ μηχανικὸς εἰδοποιήθηκε ὅτι δεκατρία κτίρια ἦσαν σὲ κακὸ χάλι καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ πάη, νὰ τὰ ἐπιθεωρήση.

Τὴν ἐπιθεώρησί του αὐτὴ τὴν ἔκανε ὁ μηχανικὸς μὲ αὐτοκίνητο. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιχείρησε νὰ περάση ἀπὸ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, φάνηκε ἕνα τραῖνο ποὺ εἶχε νούμερο 513! Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι καὶ ἕνα κάρρο. Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μηχανικοῦ πρόφτασε καὶ πέρασε τὴ γραμμή, πρὶν φτάσει τὸ τραῖνο, σκόνταψε ὅμως στὰ σίδερα καὶ τρακάρισε πάνω στὸ κάρρο! Ὁ μηχανικὸς πληγώθηκε μάλλον ἐλαφρὰ καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα γειτονικὸ φαρμακεῖο, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀριθμὸ 213! Ἐκεῖ προσεκλήθη ἐπειγόντως ἕνας γιατρὸς γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν πληγωμένο. Ὅταν δὲ ρωτήθηκε πόσα ἤθελε γιὰ τὸν κόπο του, ζήτησε... 13 δολλάρια!

Ὁ μηχανικός, ὕστερα ἀτ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπίστευτες συμπτώσεις, κυριεύθηκε ἀπὸ ἕναν ἀκατανίκητο πανικό. Ἀνεκοίνωσε τὴν περιπέτειά του σὲ δημοσιογράφους, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν, φυσικά, νὰ τὴν γράψουν στὶς ἐφημερίδες των, φουσκώνοντάς την μὲ διάφορες ὑπερβολὲς καὶ μὲ φανταστικὲς λεπτομέρειες.

Μὰ τότε στὸ πνεῦμα τοῦ μηχανικοῦ κ. Ἄμιλτον ἔγινε μιὰ περίεργη ἀντίδρασις. Ἀπεφάσισε νὰ πολεμήση μὲ κάθε τρόπο τὸν φόβο ποὺ τοῦ ἐνέπνεε τὸ νούμερο 13. Ἵδρυσε λοιπὸν τὴν περίφημη «Λέσχη τῶν Δεκατριῶν» καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ κάνη προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ 13.

* * *

—Ὁ ἀριθμὸς 13, εἶπε τελευταία ὁ μηχανικὸς αὐτὸς σὲ μιὰ ἀνακοίνωσί του, πρέπει νὰ ἐμπνέη σέβας κι' ἐνθουσιασμὸ σ' ὅλους τοὺς Ἀμερικανούς. Καὶ ἰδοὺ γιατί:

» Τί μέρα ἀνακαλύφθηκε ἡ Ἀμερική; Στὶς 13 Μαρτίου 1492. Πόσα ἀστέρια ἔχει ἡ σημαία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν; Δεκατρία. Τὸ ἀμερικανικὸ ἔμβλημα «E pluribus unum» (Καὶ οἱ πολλοὶ ἕνας) ἀπὸ πόσα γράμματα ἀποτελεῖται; Ἀπὸ δεκατρία! Ἐπίσης ὁ ἀετὸς τοῦ ἐμβλήματός μας κρατάει στὸ ἕνα του χέρι ἕνα κλαδὶ ἐλιᾶς μὲ δεκατρία φύλλα, καὶ στὸ ἄλλο κεραυνούς. Πόσοι εἶνε οἱ κεραυνοί αὐτοί; Δεκατρεῖς. Δεκατρεῖς κεραυνοὶ γιὰ νὰ φωτίσουν τὸν κόσμο ἢ γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν! Πόσες ἀχτίδες ἔχει ὁ ἀετός μας στὸ στῆθος του; Δεκατρεῖς!

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσί του αὐτή, ὁ κ. Ἄμιλτον ἀπεφάσισε νὰ κάνη καὶ εὐρύτερη προπαγάνδα γιὰ νὰ ξερριζώση τὴν πρόληψι ποὺ ὑπάρχει κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13. Καὶ ἐπέτυχε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἵδρυσι τῆς λέσχης του, τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἶνε ἄπειρα, ἔκανε καὶ ἄλλες ἐνέργειες.

Οἱ προληπτικοὶ Ἀμερικανοὶ ζητοῦσαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ ν' ἀντικατασταθῆ ὁ ἀριθμὸς τῆς 13ης Λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης (ὡς γνωστόν, οἱ δρόμοι στὴ Νέα Ὑόρκη δὲν ἔχουν ὀνόματα, ἀλλ' ἀριθμούς). Ζητοῦσαν δηλαδὴ ν' ἀντικατασταθῆ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μὲ τὸ 12 1)2 καὶ νὰ ὀνομασθῆ ἡ 13η Λεωφόρος, Λεωφόρος... 12 1)2!

Μόλις ἄκουσε τὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ πρότασι, ὁ κ. Ἄμιλτον φρένιασε ἀπὸ τὸ κακό του καὶ γιὰ νὰ δείξη πόσο δὲν φοβόταν τὸν «μοιραῖο» ἀριθμό, πῆγε καὶ κατοίκησε στὴ 13η Λεωφόρο. Τὸ παράδειγμά του τὸ μιμήθηκαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὀπαδοί του κι' ἔτσι οἱ προληπτικοὶ ἀναγκάστηκαν ν' ἀποσύρουν τὴν πρότασί τους.

Δὲν ἐγκατέλειψαν ὅμως καὶ τὸν ἀγῶνα των. Τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανά των διεκήρυξαν τὴ γρουσουζιὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13 καὶ ἀνέφεραν διάφορα σχετικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἰδοὺ ἕνα ἀτ' αὐτά:

Στὶς 13 Δεκεμβρίου 1907, ὁ ἔνδοξος Ἰταλὸς ποιητὴς Ντ' Ἀννούντσιο ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Ρετζίνα» τῆς Ρώμης. Τὸ ἀμάξι ποὺ πῆρε γιὰ νὰ κάνη τὸν περίπατό του εἶχε νούμερο 13. Ὅταν δὲ στὸ τέλος ρώτησε τὸν ἀμαξᾶ πόσα τοῦ χρωστοῦσε, ἔλαβε τὴν ἀπάντησι: «13 λιρέττες». Γυρίζοντας στὸ ξενοδοχεῖο, βρῆκε 13 γράμματα. Τὸ βράδυ, ὅταν κατέβηκε νὰ γευματίση μὲ μιὰ συντροφιὰ στὸ ἐστιατόριο τῆς «Ρετζίνας», οἱ συνδαιτημόνες ἦταν δεκατρεῖς!... Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Ντ' Ἀννούντσιο ἐπῆγε μὲ ἀμάξι στὸ θέατρο «Ἀρτζεντίνα» γιὰ νὰ παρακολουθήση τὶς δοκιμὲς ἑνὸς νέου του ἔργου, τῆς «Νάδε». Μὰ τὸ ἀμάξι ἀναποδογύρισε καὶ ὁ ποιητὴς πληγώθηκε στὸ μάτι. Ὁ νοῦς του τότε πῆγε ἀμέσως στὸν γρουσούζικο ἀριθμὸ καὶ μουρμούρισε: «Τὸ δεκατρία !». Ἔπειτα λιποθύμησε.

Τί ἀπαντοῦν σ' αὐτὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τῶν Δεκατριῶν; Τί ἄλλο παρὰ ὅτι ὑπάρχουν ἄνδρες ἐνδοξότεροι ἀπὸ τὸν Ντ' Ἀννούντσιο, οἱ ὁποῖοι, μολονότι γεννήθηκαν 13η τοῦ μηνός, ὑπῆρξαν ὡστόσο εὐτυχισμένοι. Παράδειγμα ὁ Πάπας Λέων ὁ 13ος, ὁ ὁποῖος ἔζησε 93 χρόνια καὶ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἀρχηγοὺς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔμειναν στὸν παπικὸ θρόνο τοὐλάχιστον ἕνα τέταρτο τοῦ αἰῶνος!

Ἔτσι, τόσο οἱ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ προλήψεις Ἀμερικανοί, ὅσο κι' οἱ προληπτικοί, βρῆκαν δοιλειὰ καὶ ἀραδειάζουν ἐπιχειρήματα ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ἀναφέρουν περίφημα παραδείγματα, κτλ. Καὶ ἡ συζήτησις συνεχίζεται πρὸς μεγάλην διασκέδασιν ὅλων τῶν ἄλλων Ἀμερικανῶν ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ὑπέρ, οὔτε κατὰ τοῦ δεκατρία!...

Κολόμβου.

Εἶχα παρατηρήσει ὅτι οἱ ἄνδρες, ἐξ ἐνστίκτου, ὅταν τοὺς ρίχνεις κάτι στὰ γόνατα, τὰ ἑνώνουν γιὰ νὰ μὴ πέση αὐτὸ τὸ κάτι χάμω. Ἡ γυναῖκες, ἀπεναντίας, ἀπομακρύνουν τὸ ἕνα γόνατο ἀπὸ τ' ἄλλο γιὰ νὰ πέση τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ στὴ φούστα τους... Ἐάν, λοιπόν, ὁ λόβδας ἦταν ψεύτικος καὶ ἦταν σκηνοθετημένος νὰ φοράη παντελόνια, θὰ ἔνωνε αὐτομάτως τὰ γόνατά του γιὰ νὰ συγκρατήση πάνω σ' αὐτὰ τὸν σταυρό... Ἂν πάλι ἦταν πραγματικὸς ἀδδᾶς, συνηθισμένος ἀπὸ τὸ ράσο του, θὰ ἀτεμάκουνε τὰ γόνατά του γιὰ ν' ἀνοίξη τὸ ράσο καὶ νὰ πέση ὁ σταυρὸς μέσα σ' αὐτό.

Ὁ δικός μου ὁ ἀδδᾶς ἔνωσε τὰ γόνατά του ἀντὶ νὰ τ' ἀνοίξη ὅταν τοῦ ἔριξα τὸν σταυρό.

Σὰν ἀστραπὴ τότε ἔπεσα ἐπάνω του...

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω! οὐρλιασα...

* * *

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσεώς του, ὁ κ. Μπλανσὰρ τράβηξε τὴν τελευταία ρουφηξιὰ τοῦ σιγαρέτου του.

—Καὶ... ἦταν πράγματι αὐτὸς ὁ δολοφόνος, ρωτήσαμε μ' ἀγανία.

—Ἔ, φυσικά... Δὲν τὸ καταλάβατε;... Δὲν σᾶς εἶπα πὼς τὸ σταυροῦδάκι αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὴ μεγαλείτερη ἐπιτυχία τῆς δράσεώς μου ὡς ἀστυνομικοῦ; Κρῖμα σ' ἐσᾶς... Κι' εἰσαστε καὶ ντετεκτίβ!...

LEO MARNIER